

Man har derfor, idet man forsaavidt har henholdt sig til de almindelige Forudsætninger for Udkastets § 54, i Udkastets § 234 fastsat Straffen for „den, som gjør sig skyldig i Hæleri ved uden foregaaende derom truffen Af-tale at tilforhandle sig eller paa anden Maade modtage eller forfølge stjaalne Koster“. — Men om en særlig Bestemmelse angaaende Hæleri forsaavidt ikke er nødvendig for Begrebets Skyld, har man dog anseet den for nødvendig eller rigtig for Straffens Skyld. Efter de almindelige Regler om Meddeeltighed vilde Hælerens Straf nemlig være at fastsætte i Forhold, til den Straf, der er foreskrevet for det Tyveri, hvis Koster han har modtaget osv., altsaa blive kvalificeret i samme Forhold som Tyveriet er kvalificeret. I hvorvel det imidlertid vistnok bør komme i væsentlig Betragtning ved Valget af Straffegraden, at Hæleren var vidende om, at Kosterne vare erhvervede ved et grovt Tyveri, — uden saadan Kundskab vil der naturligvis ikke være Tale om strengere Straf derfor —, skjønnes det dog ikke rettere, end at de Momenter, der qualificere et Tyveri som grovt, stille sig ganske anderledes ligeoverfor Hæleren end for Tyven selv, og man har derfor ikke kunnet ansee det for rigtig, i Lighed bl. A. med den preussiske Straffelov men i Modsetning til den nugældende danske Strafferet, at lægge saa megen Vægt paa Beskaffenheden af Hovedforbrydelsen, at man derefter skjelnede imellem 2 Klasser af Hæleri, det simple og det qualificerede. Man har meent, at det vilde være tilstrækkeligt at gjøre Grændserne for Hæleristraffene saa vide, at den Omstændighed, at Gjenstanden, Hæleren vitterligt, er fravendt Nogen ved et grovt Tyveri, kan blive taget tilbørligt i Betragtning, som en aggraverende Omstændighed ved Straffens Bestemmelse. Paa den anden Side turde der være god Føie til at sætte Minimum af Straffen for gjentaget Hæleri noget høiere, end hvad den almindelige Regel i Udkastets § 54, sammenholdt med Bestemmelserne i Udkastets §§ 226—228 om Straffene for gjentaget Tyveri, vilde føre til. Medens det nemlig vel i og for sig maa ansees for en ringere Forbrydelse, en enkelt Gang at modtage stjaalne Koster, antager Forholdet for-

meentlig en anden og strafbarere Charakter, naar Nogen oftere gjør sig skyldig deri. Hvad der taler for at bestemme en alvorlig Straf for den, der gjør Bane eller Næringsvei af at tilforhandle sig eller at modtage stjaalne Koster, kan tildeels, om end i ringere Grad, ogsaa her gjøres gjældende, nemlig at det gjentagne Hæleri let kan indeholde en Opmuntring til at begaae Tyveri, om det end maa forudsættes, at der ikke forud har fundet nogen Af-tale Sted imellem Tyven og Hæleren. Efter det Anførte har man i Udkastets § 234 sat særlige Straffebestemmelser for 1ste, 2den, 3die og 4de Gang samt oftere begaaet Hæleri, hvorved man endnu blot skal bemærke, at man, i Konsekvens af Straffebestemmelsen for Tyveri, i det Hele har foreslaaet betydeligt lavere Straffe end de i Fd. 11 April 1840 § 22 foreskrevne. Navnlig har man meent, at Straffen ingensinde burde overstige 6 Aars Strafarbejde, medens Fd. 1840 lader Straffen kunne stige til 8 Aars Strafarbejde allerede for 3die Gang begaaet Hæleri og for 6te Gang ubetinget foreskriver livsvarigt Strafarbejde, og at Fængsel paa Bånd og Brød ikke nogensinde ubetinget burde være udelukket, medens Fd. 1840 allerede for 3die Gang begaaet Hæleri som ringeste Straf bestemmer 2 Aars Forbedringshuusarbejde. Derimod er Straffebestemmelsen i Udkastets § 235 strengere end den tilsvarende § 24 i Fd. 11 April 1840, forsaavidt denne foreskriver, at den, der gjør Bane eller Næringsvei af at tilforhandle sig stjaalne Koster osv., skal straffes, som om han selv havde stjaalet, altsaa 1ste Gang med Fængsel paa Bånd og Brød i mindst 2 Gange 5 Dage eller med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, medens Udkastets § 235 bestemmer, at den ringeste Straffegrad 1ste Gang skal være Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Det turde imidlertid, efter det ovenfor leilighedsvis bemærkede, være i sin Orden at ansee det omhandlede, i høi Grad farligt og strafværdige Forhold, der ikke blot — som det hedder i Fd. 1840 § 24 — giver Tyvene Opmuntring til at stjæle ved at aabne dem Veilighed til at blive af med deres Koster, men tillige jævnlig frister hidtil straffrie Personer ind paa Forbrydelsens Vej, med en strengere